

Khi con Địch a bô bơi vôi thì nó điên lên không chịu nổi sức nóng của chất vôi nên ngó i nông dân Việt Nam khi ra ruộng đeo theo vôi để diệt Địch a khi bô nó cấn vào chân. Nếu đem ruộng ng h p con Địch a phơi vôi so với sức kháng của thời điếm cuối năm 2009 của đảng Công sản Việt Nam trước cơn hồng thủy “tự diệt n bi n” và “tự chuyển hóa” trong cán bộ, đảng viên thì cũng giống nhau.

Hãy đọc Nguyễn Địch Bình, Cựu Chủ tịch Hội đồng Lý luận Trung ương, mặt trong sổ Tác gia nông công của Công an lãnh “Xây dựng Địch Nặc Trong Thời Kỳ Quá Địch Lên Xã Hội Chủ Nghĩa” năm 1991: “Về nguy cơ tự diệt n bi n, phải có phòng, có chức năng phòng là quan trọng nhất. Phòng tốt, có hiểu quả đã có nghĩa là chiến thắng. Phòng thất bại, hiểu quả thất bại thì khi phải chiến đấu. Tịch của phòng chính là chiến thắng. “Tự diệt n bi n” có thể xảy ra trên các mặt tổ chức chính trị, đạo đức, lối sống. Quan trọng nhất là phải phòng, chức năng nguy cơ “tự diệt n bi n” và tự tổ chức chính trị.” (Tạp chí Tuyên Giáo ngày 17-10-2009)

Bình thừa nhận rằng: “Về mặt tổ chức quan trọng nhất hiện nay là niềm tin. Phải thắng thì thắng a nhận trong Địch ta hiện nay, ở mặt bộ phận không nhỏ, có sự khủng hoảng niềm tin. Đó là hiện tượng dao động về lý tưởng cách mạng, suy giảm niềm tin ở chủ nghĩa Mác-Lênin, ở chủ nghĩa xã hội và con đường đi lên CNXH, ở sự lãnh đạo của Địch và điểu hành của nhà nước. Đó là mặt chủ báo quan trọng, nếu không được sớm khắc phục, có thể dẫn đến nguy cơ “tự diệt n bi n....”.

“...Hiện nay tình trạng mặt đoàn kết khá phức tạp trong Địch: Mặt đoàn kết trong các cấp ủy, cấp lãnh đạo, quần lý hội chính trị. Có nơi nghiêm trọng, có nơi âm ỉ, nhưng mặt đoàn kết có thể là mặt nhứt t đ n đ n hoc có lợi cho nguy cơ “tự diệt n bi n”. Địch biết phải chú ý trong nguyên nhân mặt đoàn kết có nhân tố “tự diệt n bi n” ở sự ngổ ngáo nào đó. Và cũng cần phân biệt mặt đoàn kết với những ý kiến khác nhau thông thường.”

Trước tình trạng bất đồng ý kiến, kèn cựa, trên báo d d i không nghe trong nội bộ Địch, Bình khuyên: “Phải cùng nhau thảo luận, tranh luận nội bộ để đạt tới nhất trí, điểu đó không những bình thường mà cần thiết. Không nên ngại tranh luận. Không bình thường là mặt đoàn kết đ n m c chia rẽ. Chia rẽ trên lĩnh vực không thất quan trọng thì không sao, nhưng nếu chia rẽ trên những vấn đề cơ bản về hội tổ chức chính trị và lý luận nên thì nhất đ nh phải có sự quy định kỷ luật. Thiểu nhất trí, mặt đoàn kết ở phạm vi các bộ đã phải kiên quyết khắc phục. Còn thiểu nhất trí đ n m c chia rẽ ở tầm vĩ mô thì nhất thiết phải triệt để giải quyết theo Công an lãnh, đ n m c và nguyên tắc Địch. Địch ta đã t khoát không để xảy ra tình hình đó nhất là hiện nay khi đang chu n b t i n t i Địch hội XI.”

Bình cũng cảnh giác rằng: “Liên Xô sụp đổ để lại nhiều bài học phải đi n trong đó có kinh nghiệm lớn của về tổ chức lý luận, của về công tác tổ chức cán bộ đ n đ n “tự diệt n bi n” . Địch phải phó với căn bệnh chia rẽ và tình trạng “tự diệt n bi n” và “tự chuyển hóa” đang lan nhanh trong Địch, Bình khuyên trên 3 triệu đảng viên phải triệt để công an quy định với những kẻ “nội thù”.

Bình viết: “Tăng cường kiểm tra, giám sát là không thể thiếu. Không để xảy ra tình trạng bùng nổ mặt đ t v n đ . Phải phòng cho được nguy cơ khi còn mặt là để hiểu mặt m m ng, khả năng. Tất nhiên công tác kiểm tra, giám sát phải hội sức của thời, khách quan, thận trọng, đánh giá thật chính xác, không bỏ qua mặt sức liên quan nhưng không thất phải tình hình và nguyên nhân thành to chuyển. Khi thất sự đúng mặt đoàn kết nhất là đ n m c chia rẽ bè phái thì nhất đ nh phải xử lý kiên quyết và xử lý từ nhiều phía để với cá nhân, nhóm, tổ chức.”

Ý tưởng của Bình giống hệt như các Chủ tịch để phó với tình trạng cán bộ mu n “xé rào” đi ch ch h n g d d i thời Lê Kh Phiêu giải chức Tổng Bí thư Địch Khoá VIII. Mặt trong những ngăn cấm du n i thời Phiêu (1996-2001) là các đ n g viên không được phép nói và làm những

điều đương không cho phép, nhất là không được có lập trường đối lập với quy tắc đồng thuận. Chủ nghĩa Mác-Lênin và tư tưởng Hồ Chí Minh.

Độc lập luôn cho bài viết của mình, Nguyễn Đức Bình, người Cộng sản tiêu biểu cho thành phố báo chí chai đá nhất hiện nay trong đảng CSVN đã đưa toàn đảng: “Đảng ta có thể mạnh tuy đối với bộ máy lịch sử và kinh nghiệm đấu tranh cách mạng. Đảng ta mạnh nhờ có đường lối duy nhất đúng là đường dân tộc giải phóng và chủ nghĩa xã hội trên nền tảng chủ nghĩa Mác-Lênin và tư tưởng Hồ Chí Minh. Bởi vì nước ta không có và không thể có một đường lối chính trị nào khác tốt hơn khi để cho nhân dân chấp nhận ngoài đường lối của dân tộc và chủ nghĩa xã hội. Khách quan lịch sử mà nói, một đường lối khác, chế độ hơn đường lối xã hội dân chủ ai đó đang mơ tưởng, dù có tô vờ nguỵ trang thế nào đi nữa thì rốt cuộc vẫn không thể gì khác là một đường lối đưa dân tộc ta đi vào con đường bế tắc hoang dã tụt lùi nhất, cuối cùng không tránh khỏi trở lại sự phân nô lệ hay phân thuộc vào các thế lực đế quốc, phân đảng, thế dân mại khí mại.”

CA TƯỜNG, VÁI XÁC CHẾT

Người thì nhè ra sự cớ bệnh viện cho chủ nghĩa Cộng sản của Việt Nam là Phó Giáo sư, Tiến sĩ Nguyễn Bá Đức, Học viện chính trị - Bộ Quốc phòng.

Trong Bài viết “Cách mạng Tháng Mười Nga - mốc son khảm dấu ấn thi đấu mới của nhân loại và dân tộc Việt Nam” Đăng trên Tạp chí Tuyên Giáo ngày 24/10/2009, Đức nói: “Đường dân tộc và CNXH (Chủ nghĩa Xã hội) là sự lựa chọn duy nhất đúng của chúng ta.”

Nhưng Đức lại thú nhận và lý luận rằng: “Thực tiễn cho thấy, phát triển không bao giờ là một đường thẳng mà đi lên ra quanh co, phức tạp theo hình xoắn tròn. Sự ra đời, tồn tại, phát triển và sụp đổ của các nước CNXH ở Đông Âu và Liên Xô trong thập kỷ 90 của thế kỷ XX đã nói lên điều đó. Song, không vì thế mà tiến trình lịch sử bỏ rơi, lịch sử bỏ “ngang đường”, “thụt lùi”. Nhưng tiến thụt lùi sự sụp đổ của một xã hội chủ nghĩa ở Đông Âu và Liên Xô chỉ có thể làm chậm bước tiến của nhân loại trên con đường đi tới CNXH, chứ không thể và không bao giờ xóa bỏ cách mạng Tháng Mười cũng như một tiêu chí của dân tộc và CNXH mà chúng ta đã lựa chọn. Điều này, đã được Đảng ta khẳng định: “Lịch sử đang trải qua những bước quanh co, phức tạp, song “loài người cuối cùng nhất định sẽ tiến tới CNXH, vì đó là quy luật tiến hóa của lịch sử” (Chú thích: trích từ Cương lĩnh 1991)

Nói đến trường hợp của Việt Nam và những bất cập trên miền của đảng, Đức bình luận: “Đường lối đấu tranh mới đặt nước theo định hướng XHCN do Đảng Cộng sản Việt Nam khởi xướng và lãnh đạo là sáng tạo trong vận dụng và phát triển lý luận Mác-Lênin, lý tưởng cách mạng Tháng Mười. Thực tiễn xây dựng CNXH ở Liên Xô, Đông Âu và Việt Nam cho thấy, chủ nghĩa Mác-Lênin không phải là giáo điều, khô cứng; chủ nghĩa xã hội không phải là “cái bánh vẽ” cụ thể mong là có ngay được. Thực tiễn của cách mạng vô sản mới chỉ là bước đầu, để có xã hội XHCN hiện thực cần phải có quá trình tìm tòi, xây dựng công phu, nghiêm túc.”

Hồ Chí Minh và đảng CSVN đã tìm tòi, ăn no đến bất chấp với Chủ nghĩa Cộng sản từ năm 1930 và cũng đã chịu làm kẻ đánh thuê cho quốc tế Cộng sản và Chủ nghĩa bô táng này mà đảng của Hồ đã gây ra tai họa cho đất nước và làm thiệt mạng cho hàng chục triệu người Việt Nam trong 30 năm chiến tranh.

Vậy mà, cho đến bây giờ, những người CSVN như Nguyễn Bá Đức vẫn coi đó mới là “thực tiễn của bước đầu” của “cách mạng vô sản” đến tận đến “Xã hội Chủ nghĩa hiện thực” thì phải mất bao nhiêu chục năm nữa, đảng CSVN biết sáng mắt ra là mình đã lầm đường, lạc lối ?

Đó cũng chính là lý do tại sao từ sau khi khối Liên Xô và các nước Xã hội Chủ nghĩa ở Đông Âu tan rã từ 1989 đến 1991, nhiều đảng viên CSVN, kể cả một số cấp Lãnh đạo đã mất định hướng để “tự diệt vong” và “tự chuyển hóa”.

Dòng tư tưởng: “Không thể vì sự sụp đổ của CNXH ở Liên Xô và Đông Âu mà đã vội quy kết đó là “sự phá sản”, “sự sụp đổ” của chủ nghĩa Mác-Lênin, của lý luận chủ nghĩa xã hội khoa học, sự thất bại của lý tưởng cách mạng Tháng Mười. Đợi vài nhân loại, học thuyết Mác chủ có mặt và cách mạng Tháng Mười cũng chủ có mặt, song con đường thực hiện lý tưởng XHCN mà học thuyết Mác và lý tưởng cách mạng Tháng Mười đã đặt ra hoàn toàn không phải chủ có mặt. Vì vậy, sự sụp đổ của “mô hình XHCN” ở Liên Xô và Đông Âu chủ là sai lầm của Đảng Cộng sản khi đi ngược lại, làm trái nguyên lý chủ nghĩa Mác-Lênin và lý tưởng của cách mạng Tháng Mười. Vì vậy, bất luận trong điều kiện, hoàn cảnh nào, người cộng sản phải kiên trì, sáng suốt, phải hiểu và thực hiện đúng những nguyên tắc mácxít-lêninnít.”

Sau cùng, cũng giới thiệu cái đầu tuy có óc nhưng đã khô cứng của Nguyễn Đức Bình, Dòng nói như người có bệnh nói như: “Giờ đây, con đường đi lên CNXH vẫn là mặt trời yêu khách quan. Lý tưởng của cách mạng Tháng Mười vẫn là niềm khát khao, mơ ước, sự hy vọng “điều kỳ diệu” đang lôi cuốn các dân tộc yêu chuộng hòa bình đi theo, làm theo. Ánh sáng của chủ nghĩa Mác-Lênin và lý tưởng Cách mạng Tháng Mười không bao giờ tắt. V.I.Lênin không quên “Kinh nghiệm đó sự không bao quên đi... cái kinh nghiệm kỳ sự không thể bắt gặp, dù cho cách mạng Nga và cách mạng XHCN quở trách sự có trải qua những đợt biến gian khổ đến mấy nữa.” Đón đầu Vũ Nhị Khôi, Phó Giáo sư, Triết học cũng theo đám ăn tàn đổ mớ áo thun vá cái xác chết đã rã nát và sặc mùi hôi hám của Chủ nghĩa Cộng sản: “Sự sụp đổ, tan rã của Liên Xô và các nước xã hội chủ nghĩa Đông Âu là mặt trời thực tiễn của chủ nghĩa xã hội và phong trào cách mạng thế giới. Phải nhận định một cách nghiêm túc rằng cho đến nay chúng ta còn chưa lý giải được nguyên nhân và tính chất của sự sụp đổ, tan rã đó. Tuy nhiên, chúng ta có những căn cứ lý luận và thực tiễn để khẳng định lý tưởng của Cách mạng Tháng Mười, lý tưởng xã hội chủ nghĩa, cộng sản chủ nghĩa vẫn sống mãi, vẫn đang có vũ nhân loại tiến bộ tiếp tục cuộc đấu tranh cho những lý tưởng tốt đẹp đó.

Các nhà lý luận tiến bộ hiện đại, dù xuyên tạc, bài bác thế nào đi nữa, cũng không thể phủ nhận tính ưu việt của chủ nghĩa xã hội. Cùng lắm, học chủ có thể nói chủ nghĩa xã hội chưa thể thực hiện trong bối cảnh phát triển hiện tại của nhân loại hoặc khuyến khích người khuyến khích chủ của chủ nghĩa xã hội hiện tại.... Sự biến mất Liên Xô và Đông Âu vừa qua là bối cảnh lùi lại của lịch sử. Những lý tưởng xã hội chủ nghĩa, cộng sản chủ nghĩa vẫn đang là niềm khao khát của nhân dân tiến bộ khắp các châu lục. Chủ nghĩa xã hội hiện tại dù có bị thu hẹp phạm vi những các nước còn lại và những đường và phát triển, mở ra tiếp duy mới về chủ nghĩa xã hội và cách thức đi lên chủ nghĩa xã hội....”(Báo Điện tử của Đảng CSVN ngày 21-10-2009)

Những “các nước còn lại” đang đeo đường chủ nghĩa Cộng sản chủ có Trung Hoa, Việt Nam, Bắc Hàn và Cuba. Nhân dân của 4 nước, với mặt tinh thần, vẫn chưa được hưởng các quyền tự do căn bản của con người và tiếp tục bị Nhà nước bóc lột tài sản soát ngặt nghèo. Với mặt kinh tế thì Việt Nam, Bắc Hàn và Cuba vẫn đứng trong danh sách các nước nghèo và chậm tiến nhất thế giới. Riêng Trung Hoa, tuy nay là mặt nước mạnh về kinh tế và đang đứng tiến ra để chi tiêu cho quốc phòng thành công quốc và quân sự, nhưng mức sống của đại đa số trong hơn 1 tỷ dân vẫn còn kém xa nhân dân Nam Hàn, Đài Loan, Tân Gia Ba và Nhật Bản.

Vậy mà Vũ Nhị Khôi vẫn có thể viết lên lòng: “...Kể niệm 92 năm Cách mạng Tháng Mười, nhìn lại chặng đường dài đời ánh sáng chủ đường của cuộc cách mạng vĩ đại đó, với những chiến công và thắng lợi có ý nghĩa lịch sử và thời đại, chúng ta càng vững tin vào con đường Bác Hồ, Đảng ta, nhân dân ta đã chọn, con đường Cách mạng Tháng Mười.”

Những vào lúc đang đang vẽ ra những mớ nhảm nhí mà cả “Nhà lý luận con vật” Nguyễn Đức Bình, Nguyễn Bá Đông và Vũ Nhị Khôi đã xung phong đưa ra bệnh viện cho sự lừa của chủ Chủ nghĩa Cộng sản để kêu gọi đường viên tiếp tục kiên trì để cái chủ nghĩa phá sản này ở Việt

Nam thì có ích gì cho dân, cho nước ?

Ai cũng biết trong Công lĩnh “Xây dựng đất nước trong thời kỳ quá độ lên Xã hội Chủ nghĩa” năm 1991, Đảng CSVN đã không dám đưa ra thời hạn phải “quá độ” bao nhiêu năm thì nhân dân Việt Nam mới được đất nước cái thiên đàng có dân chủ, tự do, cơm ăn áo mặc và mọi người được hạnh phúc Hồ Chí Minh mới lúc khi còn sống.

Họ nói sẽ là chuyện của Đảng CSVN để “quá độ” là “chưa có tiền lệ” nên phải kiên nhẫn tìm tòi và đổi mới. Nhưng đến cuối năm 2009, sau 20 năm thực hiện Công lĩnh và 23 năm Đổi mới mà nhân dân Việt Nam vẫn còn phải xếp hàng sau lưng đảng đòi đất chủ yếu theo các nước láng giềng, trong khi nước họ có chủ, có quy định lợi ích ưu tiên mở ra, được đặc quyền hàng thế giới thì chưa tinh thần và vượt trội thì được bao giờ người dân Việt Nam mới thấy được ánh sáng cuối đường hầm của cái bánh vẽ “xã hội dân giàu, nước mạnh, dân chủ, công bằng, văn minh” của đảng Công sản Việt Nam ?